

Πρός τὴν ΝΙΚΗΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΙΟΥΛΙΟΣ 2004 - ΤΕΥΧΟΣ 653

Ένας επίγειος άγγελος ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΙΣΗΣ

Ο δάσκαλός μου ό Στέλιος (τόν παραδέχομαι κι άς απέχουμε πολύ σπίν ηλικία) από τά δέκα του χρόνια πού φάνηκαν τά πρώτα συμπτώματα τής μυοπάθειάς του, έχει ξεπεράσει κατά πολύ τόν έαυτό του. Δέν συμφιλιώθηκε μοιρολατρικά μέ τό άλλοτο ίατρικό πρόβλημά του. Μέ μία σπάνια ώριμότητα και άφάνταστη γενναιοπνία ψυχής εΐπε: «Δέν κλείνω τά μάτια μπροστά στό μέλλον». Και έχοντας δίπλα του τούς γονείς και τ' αδελφία του, άρχισε νά προσφέρει ένα μήνυμα έλπίδος και πίστewς στόν Θεόν όχι μόνο σ' όσους τόν πλησιάζουν, αλλά και σέ πλήθος κόσμου. Άπό τί Ρωσία και πίν Άνω Άνατολή, ως πίν Άμερική κι από τίς Κάτω χώρες ως τί Ν. Άφρική. Γιατί και τό ραδιόφωνο και ή πλεόραση, δίκτυα παγκόσμιας έμβέλειας, όπως τό BBC και τό CNN μεταδίδουν τί γλυκύτατη φωνή του και τούς ήχους τής υπέροχης μουσικής του στόν τετραπέρατο κόσμο.

Αυτός ό σπάνιος ταλαντούχος μέ τούς χρυσούς δίσκους, ποτέ δέν διαφήμιζε τόν έαυτό του. Άλλωστε ή δοκιμασία του δέν του πρόσφερε τέτοιες δυνατότητες. Ούτε κι οί γονείς του προσπάθησαν κάτι τέτοιο. Αυτοί έκαμαν κάτι πió ουσιαστικό. Βοήθησαν τό παιδί τους ν' ανακαλύψει τίς μεγάλες δυνάμεις, πού ό Δημιουργός έβαλε σπίν καθαρή ψυχή του, νά κάνει τό ίδιο τίς επιλογές του και νά τίς αξιοποιήσει μέ ένθουσιασμό και φιλόθεο πόθο.

Κάποιος διηγείται: «Θυμάμαι πρίν μερικά χρόνια στό σπίτι του, μās τραγούδησε ανάμεσα σέ άλλα τραγούδια τό «Κύριε, έλέησον». Συγκλονίστηκε ήταν κάτι πού τό έβλεπες, τό ένιωθες ότι έβγαίνει

άπό μέσα του. Σεμνός και γαλήνιος, χωρίς καμμία έξαρση, άφησε τούτη πίν επίκληση στόν Κύριο νά μās άγγίζει και ταυτόχρονα νά δώσει τό πραγματικό στίγμα σπίν πορεία του».

Έχει δίκαιο. Φωτεινός όδοδείκτης σπίν ήρωική πορεία του καθηλωμένου στό τροχοκάθισμα, και σήμερα στό κρεβάτι, έγκλειστου στό δωμάτιό του Στέλιου, είναι ή βαθειά του πίστη στό Θεό. Μέ τά τάλαντα πού του χάρισε Έκεϊνος, και μέ μία θέληση πού καταπλήσσει, ξέφυγε από τί μίζερια και τόν πόνο. Άνοιξε διάπλατα τίς φτερουγες τής γενναίας ψυχής του, πέταξε στόν όμορφο και μαγικό κόσμο τής άληθινής μουσικής, ανακάλυψε και αιχμαλώτισε τούς άρμονικούς τίς ήχους, συμπύκνωσε τίς έμπειρίες του. Και μέ τόν Η/Υ του μέσω του διαδικτύου ξανοίχτηκε στόν κόσμο τής μαθήσεως, τής ενημερώσεως και τής μορφώσεως. Κι άρχισε νά μελετά, νά έρευνά, νά γράφει, νά ψάλλει, νά τραγουδά, νά συνθέτει ύμνους στόν Θεό, σπίν Παναγία, σπίν μαρτυρική του Πατρίδα, σπίν αγάπη. Και μέσα άπ' αυτούς ξεκύνει πίν άδοξη αγάπη και φιλαδελφία του στους πονεμένους, πίν πίστη του σ' όσους κλονίζονται. Άντιμετωπίζοντας μέ αξιοπρέπεια και εύχαριστιακή διάθεση πρós τόν Θεό τόν πόνο και τί δοκιμασία του, διδάσκει ταπεινά όλους. Άδιαίτερα έκεϊνους πού κάνουν τίς επιλογές τους μέ γνώμονα τό κρήμα, πίν άνεση, πίν καλοπέραση, πίν κοσμική δόξα...

Όλα αυτά μās τά αποκάλυψε ό ίδιος χωρίς κομπασμό, έρμηνεύοντας τόν πολυσήμαντο όρο «Υπέρβαση», όνομα πού έδωσε σ' ένα μουσικό του δίσκο. Ό δίσκος αυτός, πού είναι θαυμάσια όρχηστρική δουλειά, έρμηνεύεται από τί Συμφωνική

Όρχήστρα τής Μόσχας, μία από τίς πió αξιόλογες όρχήστρες στόν κόσμο. Εΐπε λοιπόν ό Στέλιος: «Μέ τό όνομα «Υπέρβαση» έκφράζω τρία πράγματα. Πρώτο είναι ή υπέρβαση του έαυτού μας, τό ξεπέρασμα του εγωΐσμου και ή στροφή πρós τούς άλλους ανθρώπους, πού πρέπει νά τούς αγαπούμε και νά νοιαζόμαστε γι' αυτούς. Δεύτερο, είναι ή υπέρβαση τών προσωπικών μας δυσκολιών. Και τρίτο, ή άναζήτηση, πέρα από τά υλικά αγαθά, κάποιων πνευματικών αξιών. Τό πέρασμα δηλαδή σέ μία άλλη σφαιρα. Για νά βοηθήσει κάποιος πρέπει νά κάνει υπέρβαση του «εγώ». Θέλω νά δώσω τό μήνυμα ότι όλοι όσοι ύποφέρουν από κάποια ασθένεια, πρέπει νά είναι ψυχικά δυνατοί, ξεπερνώντας τίς δυσκολίες τους, τόν πόνο και τί θλίψη τους. Γιατί για νά μπορέσουν νά βοηθήσουν τόν έαυτό τους και τούς άλλους πρέπει νά κάνει ό καθένας τί δική του υπέρβαση».

Γεννήθηκε δύο χρόνια μετά πίν Τουρκική εισβολή σπίν Κύπρο. Όσοτόσο τό δράμα τής Κύπρου τόν συγκλόνησε. Η τραγωδία εκείνη σημάδεψε βαθειά τί μουσική του, πού έκφράζει μέ πολύ πόνο τά συναισθήματά του. Τό τραγούδι του «Εΐναι στολίδι τ' ουρανού», πού πήρε τό πρώτο βραβείο σέ παγκύπριο διαγωνισμό συνθέσεως τό 1994 τό τραγούδι του «Ψηφίδες», πού αναφέρεται σπίν κλοπή τών περιφημων ψηφιδωτών τής Παναγίας τής Κανακαριάς από τούς Τούρκους, και τό όποιο βραβεύτηκε από πίν UNESCO τό 1995, αποτελούν τρανά δείγματα του πόνου του. Όπως έπίσης τά «Όδοιπορικό», «Έφτά φωτογραφίες», «Άγνοούμενος» και «Δυό πατρίδες».

Σέ συνέντευξη πού έδωσε σέ Κυπριακό περιοδικό τής 12 Ιουνίου του 1997, εΐπε και τ' άκόλουθα:

- «Σέ ποιόν θα ήλεγες σήμερα ένα εύχαριστώ;».
- «Πρώτα άπ' όλα στό Θεό. Όστερα στους γονείς και τ' αδελφία μου».
- «Τό σημαντικότερο πράγμα σπίν ζωή σου;».
- «Η πίστη στό Θεό».
- «Πώς αισθάνεσαι πίν έννοια τής εύτυχίας;».
- «Πιστεύω ότι ή εύτυχία πηγάζει από τόν έσωτερικό μας κόσμο και δέν παίζουν μεγάλο ρόλο τί έξωτερικοί παράγοντες».
- «Τό μεγαλύτερό σου όνειρο;».
- «Νά μπορώ μέ τί μουσική νά δίνω χαρά στους συνανθρώπους μου».

Τούτο τό κείμενο δέν μπορώ νά τό κλείσω μέ λόγια δικά μου. Γι' αυτό χρησιμοποιώ τά λόγια ενός Πανεπιστημιακού Καθηγητού τής Μουσικής,

του Δρα Άνδρέα Χαραλάμπους, ό όποιος έγραψε στις 8 Μαρτίου του 2000: «Η συνάντηση μέ τό Στέλιο μέ σημάδεψε βαθειά. Πήγα κοντά του σάν καθηγητής κι όταν έφυγα ένιωσα μαθητής. Για όσα κουράσματα χρόνια νά κατακτήσω, ήταν για τό Στέλιο πράγματα άπλά και αυτονόητα, γιατί τό μυαλό και τό χέρι του τά όδηγεί μία άνώτερη δύναμη, πού δίνει τά

μηνύματα σπίν ψυχή και πίν καρδιά του. Τά μηνύματα αυτά μεταφράζονται σέ ήχους, πού ολοκληρώνονται σέ έργα. Εΐναι ύμνοι πού επιστρέφουν σάν αντίδωρο εύχαριστίας στό Δημιουργό. Γι' αυτό ό Στέλιος έχει προορισμό νά ύμνήσει τί θεία Δύναμη, πού άπλόχερα του έδωσε τί σφραγίδα τής δωρεάς».

Τό μόνο πού μπορώ νά κάνω, κλείνοντας τά δύο φτωκά σημειώματα για τόν γλυκύτατο ταλαντούχο μουσικό Στέλιο Πισή, είναι νά υποκλιθώ ταπεινά μπροστά του, δοξολογώντας τόν Θεό για τό θαύμα, πού άπεργάζεται στο πρόσωπο του Στέλιου.

N. Ροδινός